

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/779/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5709206008
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5709206008.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Burika a členov senátu JUDr. Ladislava Mejstříka a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci navrhovateľa: P. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. - J., Q. A. XXXX/XX, právne zastúpeného JUDr. Jánom Reptišom, advokátom so sídlom v J. nad I., G. M. A. X, proti odporcovi: Petrovi Hajčíkovi, podnikateľovi so sídlom v Martine, Jána Šimka 4780/9, IČO: 33 926 069, právne zastúpenému Mgr. Petrom Gilanom, advokátom so sídlom v M., C. X, v konaní o zaplatenie 2 652,00 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu v Martine č. k. 10C/193/2009-372 zo dňa 10. apríla 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým návrh navrhovateľa vo zvyšku zamietol ako aj vo výroku o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**.

V ostatnej časti, pokiaľ bolo návrhu navrhovateľa vyhovené, odvolaním nenapadnutej, ponecháva rozsudok prvostupňového súdu **n e d o t k n u t ý**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd v Martine zaviazal odporcu uhradiť navrhovateľovi sumu 468,00 Eur s 9% úrokom z omeškania za obdobie od 15.10.2011 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh navrhovateľa zamietol a žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania nepriznal.

Pri rozhodovaní vo veci vychádza z ustanovenia § 145 ods. 1 Zákonníka práce v spojení s príslušnými ustanoveniami Zákona č. 283/2002 Zb. o cestovných náhradách v znení účinnom v rokoch 2006 - 2008 (§ 2, § 3, § 4, § 10, § 13, § 16, § 36). Keď na základe predchádzajúceho zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu č. k. 9Co/252/2012 zo dňa 29.11.2012 prehodnotil svoj názor vyslovený v pôvodnom rozsudku a vyhodnotil vykonané dôkazy, dospel k záveru, že navrhovateľ musel vykonávať počas jednej jazdy nielen minimálne jednu bezpečnostnú prestávku v trvaní 30 minút, ale musel predmetný tovar vyložiť prípadne naložiť, čím vznikla ďalšia potreba zdržať sa v zahraničí. S prihliadnutím na všetky tieto skutočnosti (výkladka a nákladka tovaru) dospel k záveru, že cesta nemohla trvať menej než 17 resp. 18 hodín, z čoho približne 4 hodiny vodič strávil na území Slovenskej republiky a preto, pobyt vodiča v zahraničí pri takejto ceste trval viac ako 12 hodín. Keďže spolu mal súd preukázaných vykonanie 32 pracovných ciest (za rok 2008 15 ciest, za rok 2008 17 ciest), pri prepočte 42,00 Eur, tak ako si uplatnil navrhovateľ by náhrada predstavovala sumu 1 344,00 Eur, a keďže v prvom rozsudku priznal navrhovateľovi nárok na zaplatenie 876,00 Eur, rozdiel potom predstavoval sumu 468,00 Eur. Vo zvyšku, pokiaľ išlo o návrh navrhovateľa týkajúci sa služobných ciest vykonaných v roku 2006 v období od 01.08

do 05.12 v celkovom počte 17 pracovných ciest, súd návrh navrhovateľa zamietol, keďže navrhovateľ nepreukázal vykonanie týchto pracovných ciest, aj v prípade, ak by sa tak stalo jednalo sa o premlčané nároky, nakoľko ich vyšpecifikoval až podaním zo dňa 22.04.2010, ktoré do spisu pripojil toho istého dňa. Z tohto dôvodu potom rovnako bol premlčaný aj nárok na stravné za pracovné cesty uskutočnené pred 22.04.2007 (§ 101 Občianskeho zákonníka).

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania prihliadol na okolnosti prípadu, kde síce navrhovateľ nemal vo veci plný úspech a z výsledku by sa mohlo javiť, že úspešnejším účastníkom konania bol odporca, ale bol to práve odporca, ktorý svojim konaním jednoznačne porušil svoje povinnosti pri pracovných cestách zamestnancov, a preto súd žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhovateľ. Žiadal napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušiť a jeho návrhu v celom rozsahu vyhovieť (správne malo byť zmeniť) dôvodiac tým, že prvostupňový súd nesprávne vo veci rozhodol. Jeho závery, tak ako to už konštatoval v predchádzajúcom odvolaní sú podľa jeho názoru protirečivé, nesporné i neúplné a nie je z neho možné ustáliť, akou úvahou sa riadil, keď pri priznávaní nároku krátil uplatnený nárok na jednu poloviu za jazdy, ktoré logicky nebolo možné vykonať bez toho, že by sa ako vodič zdržiaval v zahraničí do 12 hodín. Nesúhlasil s tým, aby prvostupňový súd na základe nejakej „domnienky“ určoval dĺžku pracovnej cesty do zahraničia, pričom z jeho rozsudku absolútne nevyplýva z akých dôvodov dĺžku trvania služobnej cesty krátil. Ak raz služobná cesta trvala obvykle viac ako 12 hodín, tak sa nedá skracovať, a pokiaľ by malo dôjsť ku skráteniu, mal by to preukázať odporca a nie navrhovateľ.

Odporca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo svojom vyjadrení žiadal rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdiť. Navrhovateľ v celom svojom odvolaní poukazuje na to, že cesta mala trvať viac ako 12 hodín, pričom je jednoznačné, že okresný súd viazaný názorom odvolacieho súdu, priznal navrhovateľovi vo všetkých preukázaných pracovných cestách v zahraničí, celú ním požadovanú náhradu t. j. 42,00 Eur za každú jednu pracovnú cestu, čo znamená, že pri všetkých zahraničných pracovných cestách, kde súd pôvodným rozsudkom priznal sumu 22,50 Eur za jednu, uznal dĺžku trvania pracovnej cesty, tak ako to tvrdil navrhovateľ, a preto nie je zrejmé, prečo navrhovateľ na tieto skutočnosti neustále poukazuje. V prípade úspechu uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej pomoci, plus jedenkrát režijný paušál, keď odmenu vyrátal zo sumy 5 040,00 Eur platnenej navrhovateľom pri začatí konania.

Krajský súd ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu danom ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 O.s.p) rozhodnutie prvostupňového súdu v napadnutej časti podľa ustanovenia § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Pokiaľ išlo o skutkové zistenie, vyhodnotie rozhodujúcej skutočnosti a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 219 ods. 2 O.s.p.), keďže ani zo strany navrhovateľa v priebehu odvolacieho konania neboli tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvého stupňa v dôvodoch napanutého rozhodnutia.

Tak ako to napokon správne konštatoval i odporca vo svojom vyjadrení prostredníctvom právneho zástupcu, prvostupňový súd po zrušujúcom rozhodnutí, pri určení výšky stravného vychádzal z dĺžky trvania cesty v rozsahu nad 12 hodín tak, ako to požadoval navrhovateľ s tým, že prihliadol už na čiastočné vyhovieť návrhu na základe predchádzajúceho rozhodnutia. Nie je pravdou, že by teda svojvoľne krátil dĺžku pracovnej cesty, tak ako to tvrdil navrhovateľ vo svojom odvolaní, a preto na túto námietku ani odvolací súd prihliadnuť nemohol. Pokiaľ bol návrh navrhovateľa vo zvyšku zamietnutý, tak len z dôvodov premlčania jednotlivých nárokov, ako nepreukázania vykonania jednotlivých služobných ciest, ku ktorým okolnostiam sa v odvolaní prakticky navrhovateľ nevyjadril, a preto ani odvolaciemu súdu neprislúchalo vyhodnotiť vykonané dokazovanie ináč, než ho hodnotil súd prvého stupňa.

Vo výroku, ktorým prvostupňový súd čiastočne vyhovel návrhu, a priznal mu sumu 468,00 Eur s príslušenstvom v odvolaní nenapadnutom zostáva rozsudok prvostupňového súdu nedotknutý.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z ustanovenia § 150 O.s.p. s použitím § 224 ods. 1 O.s.p. a nepriznal odporcovi náhradu trov odvolacieho konania, i keď mal v odvolacom konaní úspech, lebo v súlade s názorom prvostupňového súdu dospel k presvedčeniu, že v prejednáwanej veci existuje dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady inak úspešnému účastníkovi, spočívajúce v okolnostiach veci, kedy predmetom konania sú nároky z pracovnoprávných vzťahov, keďže zo strany odporcu došlo k porušeniu, pracovnoprávných predpisov, navrhovateľ ako zamestnanec sa v tomto konaní domáhal len svojich zákonných nárokov, pričom výška v tomto prípade závisela od posúdenia súdu.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.